

Gode nyheder til de lunkne

Gary Wilkerson August 22, 2011

Oplever du, at dine fristelser bliver stærkere, at din modstand mod dem bliver svagere og din kærlighed til Kristus lige så stille blegner? Befinder du dig i en periode, hvor Guds Ord synes uinspirerende og dit bønneliv er sølle og blodfattigt? Er du nogensinde bange for, at du langsomt er ved at blive lunkne?

Hvis ja, så er dette budskab til dig. Der er håb for troende, som bliver åndeligt lunkne. Der er en kraft til din rådighed — og der er en frelser, som arbejder på dine vegne for at vække dig fra sløvhed i ånden og få dig ind i en vækkende ild.

De fleste af os kender Jesu berømte ord om lunkne kristne. I Åbenbaringen 3, hvor han skriver til de syv menigheder, ser der ikke ud til at være ret mange gode nyheder for disse mennesker. Faktisk ser det hovedsageligt ud til at være dårlige nyheder: "Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm. Gid du var enten kold eller varm! Men fordi du er lunkne, vil jeg udspy dig af min mund." (Åb. 3, 15–16).

Kristus taler specifikt om menigheden i Laodikea. Denne menighed var blevet meget selvtilfreds i deres tro. Disse vers i Åbenbaringen er blevet så velkendte, at ordet 'laodikeisk' faktisk står i ordbogen. Det betyder middelmådig, halvhjertet, ikke helt med i det man gør.

Det er et af de stærkeste vers i hele Skriften.

Dette vers kommer sandelig med en klar advarsel til alle generationer i menigheden. De, som beskrives som lunkne her, er mennesker, *som påstår at have Guds natur, uden at leve et liv som viser denne natur.*

Lunkne mennesker påstår at være i Guds inderkreds, men de gider ikke adlyde hans befalinger. Når Jesus siger, "Jeg kender dine gerninger" (Åb. 3, 15), taler han om den måde de lever på. Den lunkne kan citere Bibelen, men opfører sig som verdens børn gør. De ønsker fordelene ved at blive identificeret med Jesus, men vil ikke underlægge sig hans krav på dem.

Sådanne mennesker er overhovedet ikke 'kolde'. Koldhjertede mennesker lever et verdsligt liv uden at undskylde sig. De fester og svirer, og det overrasker ikke nogen, fordi de ikke har noget forhold til Gud. 'Kolde' mennesker er hvad de giver sig ud for at være — de forsøger ikke at være noget de ikke er.

Men lunkne mennesker forstiller sig og det er sådan de skader evangeliet. De påstår, at de er Guds folk, men de ledes af deres verdslige appetit. De bliver et ødelæggende vidnesbyrd — hvilket er værre end den kolde person, som indrømmer "Jeg er ligeglad med Gud."

Misforstå mig ikke: Jeg siger ikke, at der ikke er nogen tilgivelse for den lunknes synder. Jesus har ikke kun stillet sin renselse til rådighed for de varme, men også for de lunkne og de kolde. Han er til rådighed for at vaske synden af os alle sammen. Gud vrede mod synd blev fuldstændig sonet på Korset og satte os fri for al skyld.

Vi er ikke kun tilgivet. Jesus tillægger os også sin retfærdighed. Han giver os sin Ånd, og giver os retfærdig magt over synd. Men lunkne troende tillader ikke Guds retfærdighed nogen effekt på dem — og det er deres tragedie.

Ser du, den lunkne har oplevet den rensende, altfortærende ild i Guds nærvær. De har hørt, at Kristus slukkede vreden gennem sit udgydte blod. Alligevel accepterer de disse glørværdige sandheder med et gab. Kristus ser på dem og siger, "Jeres lunkenhed er længere fra mit hjerte end nogen kulde."

Enhver kristen, som læser dette, bør granske sit hjerte for lunkenhed.

Gennem mine år som pastor, har jeg observeret flere tegn hos kristne, som er blevet lunkne. Alle disse tegn ser måske alt for kendte ud for dig, men læs dem i lyset af Jesu ord om "at kende vores gerninger" og se om det passer på dig:

Manglende bønneliv. Der er en joke mellem pastorer, der går på, at den nemmeste måde at få en kristen til at føle sig skyldig på, er ved at spørge til hans bønneliv. Men virkeligheden er, at er halvhjertet bønneliv afslører noget om alle troende.

Denne persons gerninger — eller mangel på samme — viser hans hjertes tilstand. Bøn er en guddommelig gerning, som udspringer af et Åndsfuldt hjerte. Og det er noget af det første som forsvinder når hjertet er lunkent.

At være uberørt af Guds Ord. Meningen med at læse Guds Ord er, at det skal røre og vække os. Men nogle gange, når vi læser Skriften, er det som om vi læser en hvilken som helst anden bog. Enten interesserer det eller så gør det ikke, og hvis vi keder os, så lægger vi det til side.

Et møde med det levende Guds Ord er ikke en virkelighedsflugt som anden almindelig læsning. Det er det modsatte: Det leder til forvandling. Det hjerte, som åbner sig for kraften i Guds Ord, bliver forvandlet. Men det lunkne hjerte bliver ikke forvandlet, fordi det ikke tillader sig selv at blive undersøgt.

Ulydighed mod Gud Ord. Hvor tragisk når et lunkent hjerte endelig får et glimt at hellig sandhed. Helligånden bryder igennem og overbeviser den troende, som indser, "Ikke mere lunkenhed hos mig. Jeg giver mig selv tilbage til Herren."

Den lunkne troende har en anden reaktion. Han er som manden, der er beskrevet i Jakobs brev. Han ser sig selv i spejlet og ser sin tilstand — men når han går væk, glemmer han hurtigt hvad han havde set. Han overser bekvemt det, at være kaldet til Kristus, er en altfortærende passion.

Lidt opmærksomhed på de fortabte. Når en lunkne troende får vist rapporter om de fortabte og desperate — uanset om de er i hans egen baggård eller udenlands — så er han uberørt. Selv når han tænker på sine ufrelste familiemedlemmer, er han ikke interesseret.

Er der et råb i din sjæl for dem du kender, der vandrer i mørket? Bryder Kristi lys igennem i dine bønnestunder for at vise dig deres sande tilstand? Når du ser det presserende behov hos de nødlidende i andre lande, vågner der så en åndelig virketrang i dig? Har du ilden, der ønsker at se de fortabte, de blinde, de nedtrykte komme til Jesu kærlighed?

Sjældent samfund med andre troende. Den lunkne troende kommer ikke i menigheden for at blive forvandlet, men fordi det passer ham at komme. Samfund med andre troende for Guds ære betyder ikke noget særligt for ham. Han vælger at komme når han har lyst, og kun med egen bekvemmelighed på sinde.

Men David forstod vigtigheden af at være i Guds hus sammen med sit folk. Han erklærede, at en eneste dag i Guds nærhed var bedre end tusind dage andre steder. David sagde oven i købet, at han ville være glad ved bare at tjene som dørvagt — bare for at være der. Det burde betyde noget for os. Det blev sagt af en mand med autoritet over titusinder!

Er ligeglad med apatien i menigheden. En lunkne kristen er ligeglad med om hans brødre og søstre også er lunkne. Han er tilfreds med at synge lovsange med dem og høre prædikener, uden dog at lade noget trænge ind. Hvis han fik sin vilje, skulle intet i menigheden forandre sig. Det betyder ikke noget for ham, om menigheden bliver et levende legeme, som tjener samfundet.

Når du læser disse kendetegn på lunkenhed, vækker det så noget i dig? Bliver du berørt af noget, som måske beskriver din tilstand? Vi har alle behov for at Gud bevæger os i retning af hans anliggender. Han er rede og venter på at genoprette vores gudfrygtige passion.

Hvis du kendte noget som ville forvandle dit liv til Guds ære, ville du så søge det?

Min kone og jeg har en leg, som vi leger af og til. Det er sådan her: Forestil dig, at du skal være vært for fem mennesker til middag. Det kan være hvem som helst fra fortiden eller fremtiden. Du skal vælge ud fra, at disse mennesker kunne have en indflydelse på dit liv som ingen andre. Du vil komme til at kende deres hjerter og de vil tale til dit. Hvis det kunne ske, hvem ville du så vælge?

Gennem årene har vores liste inkluderet mange utrolige åndelige folk (selv om min også har inkluderet et par sportsfolk eller to!) Ville det ikke være stort? At drikke fra dybe brønde hos dem, som kunne hjælpe dig med at blive formet til at ligne Kristus?

Du har lavet din liste, og sendt invitationerne ud, og alle dine gæster har sagt ja tak til at komme. Så nu begynder du at planlægge den perfekte middag og den perfekte stemning at servere den i. Du er spændt for det er gået op for dig, at du skal have en af de vigtigste stunder i dit liv.

Men som denne specielle aften nærmer sig, er der noget som gør modstand i dig. Andre ønsker kommer frem i dit hoved: "Jeg ville gerne læse denne spændende bog, som jeg er i gang med, færdig. Jeg skal bare lige se, hvad det sker." Til sidst bliver din trang til distraktion så stærk, at du beslutter at lade være med at komme til middagen. Senere, mens din ægtefælle underholder dine gæster, sidder du og driver den af i et andet rum, væk fra det som kunne have forandret dit liv.

Det er præcis hvad det lunkne hjerte gør. Det dræber ægte passion! Det overtager enhver varm tjenesteiver for det, som hører Gud til.

Det var præcis det, som Jesus advarede menigheden i Laodikea om. Han budskab er ikke fordømmende, men er af håb, kærlighed, nåde og kraft. Han siger, "Der er gode nyheder for dig. Ja, din tilstand er blevet modbydelig for mig — men jeg kalder dig ud af din lunkenhed lige nu. Og jeg vil give dig kraften til at det kan ske."

Det er sandt — Kristus afskriver ikke de lunkne. Han advarer dem for at bringe dem tilbage til sig selv — til at forny deres forhold til ham.

Hvad var Jesu gode nyheder så til de lunkne?

Den første del af Kristi gode nyheder til menigheden i Laodikea har samlet i denne sætning: "Var du kold eller varm!" (Åb. 3, 15). Nogle oversættelser siger, "Jeg ville hellere, at du var..."

Du siger måske, "Det lyder mere som et forslag." Intet kunne være længere fra sandheden. Jesus er universets Herre — og han udtrykker sit ønske. Når han siger, "Jeg ville hellere du var..." Vi kan være sikre på, at han vil kalde på alle tilgængelige ressourcer på vores vegne. Og hvis vi ønsker, at vores lunkne hjerte skal være brændende for ham igen, vil han sætte alt ind på at det sker. Og Jesu planer fejler aldrig.

"Men fordi du er lunken — hverken kold eller varm — så vil jeg udspy dig af min mund." (Åb. 3, 16). Jesus har en afsmag for vores lunkenhed. Det er som eddike i hans mund, som bitter galde, der er så ækel at bræk-refleksen aktiveres. Hvis vi fremturer i vores lunkenhed, vil denne sure smag få ham til at spytte os ud.

Men det er ikke det sidste ord i denne passage. Næsteften læser vi, "Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg. Vær nidkær og omvend dig!" (3, 19). Det er Kristi kærlighed, som får ham til at tale på den måde. Her er et nådens evangelium, som rækker ud til selv de lunkne blandt os.

Jesus fortæller os ganske enkelt, at selvom vi er blevet lunkne, er han kærlighed stadig aktiv. Han tugter os til omvendelse. Hans mål er, at disciplinere os til genoprettelse. Jesu kærlighed kan vække selv den mest middelmådige overgivelse. Og han tilbyder os dette: "Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig." (3, 20).

Kirkefædrene kalder dette aspekt af Guds natur for "langmodighed." Og årsagen til hans langmodighed er kærlighed. Men Jesus har mere at sige til de lunkne. Han tilbyder en belønning til alle, som reagerer på hans advarsel: "Den, der sejrer, vil jeg give sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min fader på hans trone." (3, 21).

Hør hvad din Frelser siger til dig: Han ønsker din fulde hengivelse. Han ønsker, at Højsangen skal blive beskrivelsen af dit forhold til ham. Han ønsker, at du skal længes efter ham, når han synes langt borte og juble når han er dig nær. Han ønsker så meget, at fylde dig med sin kærlighed, at du kommer i aktion — og gladelig gøre hans gerninger af hele dit hjerte.

Sådan har Guds hjerte været siden det Gamle Testamente. Han erklærede dengang, "Det er ikke mit ønske, at nogen skal fortabes." Og nu i Åbenbaringen minder han os om, "Jeg har plan om at få alle væk fra deres lunkenhed."

Kan der være bedre nyheder for den lunkne troende? Dem, som vi andre så hurtigt dømmes som halvhjertede? Jesus holder ikke op med at afsløre deres synd — han giver dem et middel.

"Siden du siger: Jeg er rig, jeg har samlet til huse og mangler intet, og du ikke ved, at hvis nogen er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen, er det dig, så råder jeg dig til hos mig at købe guld, der er lutret i ild, for at du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, for at din nøgenheds skam ikke skal ses, og salve til at salve dine øjne med, for at du kan se." (Åb. 3, 17–18).

Bemærk Jesu rådgivning til os her. Han siger, han har "guld som er lutret i ild" — og vi skal købe det af ham. Han siger til os, "Jeg ved, du ikke har kraften til at genopbygge Guds brændende flamme i dit hjerte. Det er min opgave, at gøre det i dig. Du skal lade mig gøre mit værk i dit hjerte."

Men der er også en alvorlig seriøsitet i Jesu advarsel her. Kort sagt, *tag ikke Guds tilbud for givet*. Gransk dit hjerte — vent ikke på at din pastor eller dine venner henvender sig. For andre kan en lunken kristen se ud som om han er brændende, fordi han tilbyder og viser en ydre hengivelse for Jesus. Hans ulydighed ses ikke af andre end Herren.

Er du blevet lunken? Mangler du ønsket om at din gudfrygtige passion bliver genoprettet? Jeg har to ord til dig: *Bank på*. Bliv ved med at banke. Dit hjerte er dyrebart for ham — det har han sagt — og han har lovet at bringe dig tilbage til ham selv. Han har erklæret sin kærlighed til dig, selv i din lunkne tilstand. Og hans advarsel til dig er det tydeligste tegn på hans kærlighed.

Lad dette budskab vække dig. Lad det åbne dine ører for hans invitation: "Kom gennem den dør jeg har åbnet for dig. Jeg har alt hvad du behøver. Og jeg ønsker, at du skal sidde ved siden af mig og nyde min herlighed."

Lad denne herlige sandhed vække din ånd — oplive dit hjerte — og få dig til at være passioneret for hans gode gerninger igen. Amen!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/500/>